

[Valdemar Thomsen.]

om, at man fra Regeringens Side vilde fralægge sig Ansvar for den Haan, som Statsradiofonien havde vist det danske Landbrug ved at nægte Transmission af Bondestævnet. Det slog til. Til Gengæld fik vi af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch at vide, at Afslaget var vedtaget enstemmigt i Radioraadet. Jeg takker for denne Oplysning; den afslører visse Partiers Dobbeltstilling til Landbruget. Ministeren for offentlige Arbejder erklærer, at det alene paahviler Radioraadet at sørge for, at Radioudsendelserne er af alsidig, kulturel og oplysende Art. Jeg har, sagde den højtærede Minister, ingen som helst Indflydelse paa Programernes Indhold og kan derfor ikke være ansvarlig for, hvilke Beslutninger Radioraadet træffer i saa Henseende. Som noget i Retning af en Undskyldning for Radioraadets Afslag paa at transmittere Bondestævnet anfører Ministeren, og det samme gjorde for øvrigt det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i sin Tale i Gaar, at de store politiske Partier kun har hver en Udsendelse hvert 4de Aar. Ja, her har vi altsaa Motivering, som det ansvarlige Radioraad af let forstaaelige Grunde undsaa sig for at fremkomme med. Og naar man nu ved, at navnlig Socialdemokratiet Uge efter Uge, Dag efter Dag, ja, ofte Time efter Time direkte og indirekte lægger Beslag paa Radioen i Agitationsøjemed, saa skal der, forekommer det mig, mere end almindelig Dristighed til at fremkomme med en saadan Motivering. Jeg synes i hvert Fald, at den Forklaring, den højtærede Minister her kommer med, er fuldkommen urimelig.

Man ønsker at give det Udseende af, at Socialdemokratiet kun en Gang hvert 4de Aar har Adgang til Mikrofonen, og at det altsaa er helt ud over det rimelige, at Bondestævnet skulde transmitteres i Aar, efter at der af 4 er transmitteret 2. Netop da jeg forleden Aften sad og tænkte over Ministerens taabelige Forklaring, optraadte en Fabriksarbejderske Fru Andersen i Radioen, tilsyneladende meget uskyldigt, men i Virkeligheden med det dobbelte Formaal at forgifte Forholdet mellem Husmødrene og deres Medhjælpere og at gøre Reklame for Fagforeningerne. Det skal nok have virket opmuntrende, navnlig paa de Landbohusmødre, der er færdige at segne af Udmattelse, fordi de ikke kan faa den fornødne Hjælp, ofte paa Grund af, at de ikke har Raad til at betale den. Jeg kunde tænke mig, at Husmødre, hvem der bydes noget saadant, efter at have oplevet Radioskandalen ved Bondestævnet alvorligt vil over-

veje, hvilke Forholdsregler Landbruget nødvendigvis maa tage. De Herrer Socialdemokrater i Radioraadet, der tror, at de er saa snedige og saa opfindsomme med deres Smuglen Partipolitik ind i Radioen, vil nok erfare, at det er en Snedighed, der kan give Bagslag.

Til den højtærede Minister vil jeg sige, at saafremt han kommer til Jylland i en nær Fremtid, vil jeg antage, han bliver mindet om, at den Undskyldning, han var saa frimodig at fremføre, er af den Art, som man i den Landsdel hænger paa Kalve for Lus. Men altsaa, Fagministeren er ikke ansvarlig, ansvarlige er bl. a. de Rigsdagsmænd, der ifølge Grundloven ikke maa have med Administrationen at gøre. Dette haabløse Sammenrod af lovgivende og udøvende kunde netop nu, da vi staar over for en Ændring af Grundloven, give Anledning til omfattende Betragtninger. Jeg skal afstaa derfra og i det følgende holde mig til Statsministeren som den, der, naar Ministeren for offentlige Arbejder ikke vil have Ansvar, maa tage det.

Statsministeren erklærede, da han havde Ordet, at han aldrig har været taget med paa Raad om slige Sagers Afgørelse. Det er muligt, at det forholder sig saadan, men har Statsministeren gjort noget som helst for at forhindre, at slige Overgreb finder Sted? Det var det Spørgsmaal, som jeg rejste, da jeg første Gang havde Ordet, og derom spørger jeg nu igen. Man kan vel gaa ud fra, at Statsministeren læser Aviser, og at han derfor er bekendt med, at Bondestævnekomiteen rettede gentagne Henvendelser. Der var altsaa al mulig Anledning til for Statsministeren at forhindre Skandalen. Anledningen blev ikke benyttet, og derfor slipper altsaa heller ikke Statsministeren for et Ansvar i dette Forhold.

Statsministeren skubber dette Ansvar fra sig ved ganske roligt at fremsætte den overlegne Bemærkning, at hvis han raadede, saa skulde L. S. og min Ringhed „af visse Grunde“ faa rigelig Adgang til Mikrofonen. Ja, det er altsaa Maaden, en demokratisk Minister finder passende vedrørende et Spørgsmaal, som den højtærede Statsminister vel ikke kan være blind for har vakt Forundring og Harme i store Dele af Befolkningen.

Jeg misforstaar naturligvis ikke det, der ligger i Ordene „af visse Grunde“. Maa jeg kvittere for Opmærksomheden ved at nøjes med at sige, at Statsministeren af visse Grunde ikke saa ofte, som Tilfældet er, burde have Adgang til Mikrofonen.

Spørgsmaalet: Af hvilken Grund næg-